

Cô Nàng Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Chung Tình

Contents

Cô Nàng Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Chung Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24

Cô Nàng Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Chung Tình

Giới thiệu

Truyện Cô Nàng Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Chung Tình là một truyện đặc sắc với chủ đề cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-dang-yeu-cua-tong-giam-doc-chung-tinh>

1. Chương 1

“Tổng giám đốc Dương, đây là báo cáo hoạt động kinh doanh mới nhất của tháng này.”

Thư ký Trần cung kính đưa bản báo cáo lên ột người đàn ông đang ngồi làm việc rất chăm chú.

“Để đó đi, anh có thể ra ngoài.” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên giữa căn phòng rộng lớn.

Thư ký Trần cảm thấy tim mình như ngừng đập và thậm cảm tạ trời đất khi nghe thấy câu trả lời này.

Người vừa mới lên tiếng chính là tổng giám đốc trong truyền thuyết của công ty. Một người mà 99% các cuộc làm ăn sẽ mang lại lợi nhuận khổng lồ còn 1% còn lại là do mấy công ty đó không có khả năng đáp ứng yêu cầu của anh mà tự động rút lui.

Nhưng song song với đó là một người đàn ông lạnh lùng còn hơn băng vạn năm, độc đoán bá đạo không ai bằng, đến cả những lão cáo già sống mấy chục năm trên thương trường khi giáp mặt anh cũng phải nể mặt ba phần.

Sau khi thư ký ra ngoài, Dương Văn Nhân từ từ ngẩng đầu lên. Một gương mặt yêu nghiệt hiện ra dưới ánh đèn. Với gương mặt này không biết anh đã đánh cắp bao nhiêu trái tim phụ nữ thế nhưng đến giờ bên cạnh anh vẫn không có một ai bầu bạn. Vì thế người ta đồn rằng anh bị “gay”.

Sao cũng được, anh không quan tâm. Tình yêu trong anh đã chết cùng với người kia từ bốn năm trước. Để quên người đó anh đã làm việc cực lực ngày đêm nhờ vậy mà đạt được thành tựu như ngày hôm nay.

Dương Văn Nhân buông tài liệu xuống, anh đứng dậy đến bên cửa kính trong suốt nhìn xuống dòng xe cộ vẫn ồn ào náo nhiệt kéo dài đến vô tận.

Tách.

Một điều thuốc được đốt lên, từng vòng khói lan tỏa khắp căn phòng che khuất đi gương mặt phiền muộn của anh.

“Lục Ngạn.”

Chỉ nhớ đến cái tên này thôi mà tim anh đã quặn đau không thể nào chịu được. Một nỗi đau như cào xé cả trái tim trong đêm tối tĩnh mịch. Không cần nghĩ cũng biết anh lại có một đêm mất ngủ. Căn bệnh này bắt đầu từ bốn năm trước và không có thuốc nào có thể trị khỏi. Có lẽ anh chỉ còn chờ thần chết đến rước mình đi thì mới thoát khỏi nỗi khổ đau này. Nghĩ đến đây, Dương Văn Nhân tự cười chế nhạo chính bản thân mình.

Đường đường là một tổng giám đốc tài năng thế mà lại phải dùng đến cách này để kết thúc cuộc đời mình thật là nực cười biết bao.

Anh dụ tắt điều thuốc rồi cầm tài liệu lên xem, chuẩn bị cho cuộc họp quan trọng ngày mai ở thành phố Hồ Chí Minh. Đêm vẫn còn dài với những người cô đơn.

RENG...

Bốp

Cái đồng hồ đáng thương đã rơi xuống đất trong sự vô tình của chủ nhân nó. Còn chủ nhân của nó thì vẫn không hề hay biết mình vừa mới phá hủy thêm một cái đồng hồ trong tháng này. Đây đã là cái thứ mười trong vòng hai tuần lễ kể từ khi cô đi làm.

Một cánh tay trắng nõn thò ra từ trong chăn sau đó là một cái đầu nhỏ đáng yêu với đầu tóc rối bù. Trên chiếc giường là một người con gái còn đang chìm trong mộng đẹp. Cô vừa mơ thấy mình có thật nhiều gà rán để ăn nhưng không hiểu sao cô chưa kịp cắn miếng nào thì tất cả đùi gà đột nhiên bay mất. Cô vội vàng chạy theo nhưng càng chạy thì chúng càng cách xa cô. Cuối cùng khi cô sắp bắt được thì một người đàn ông ở đâu nhảy ra giành lấy đùi gà của cô còn đẩy cô ngã. Cô nghĩ rằng mình sẽ ngã rất đau nhưng đúng lúc đó tiếng chuông đồng hồ đã đánh thức cô.

“A... Đùi gà của ta.”

“Câm miệng lại rồi chuẩn bị đi làm, biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Kèm theo với tiếng la hét đó là một chiếc gối bay thẳng vào đầu Nguyễn Khánh Như.

“Mami dù sao con cũng là con gái của mami mà. Làm sao mà mami có thể nỡ lòng nào dùng cái gối ném vào đầu con gái vàng ngọc của người được. Lỡ như chỉ số IQ của con thấp đi thì không ai thèm lấy đâu.”

Nguyễn Khánh Như bày ra bộ dạng đáng thương với đôi mắt long lanh nước nhằm làm ai kia động lòng thế nhưng hình như không có hiệu quả là mấy.

“Con làm gì có chỉ số IQ mà đòi giảm bớt hả? Còn nói tào lao nữa là nhện đói đi làm đó.”

Dương Thục Linh không thèm quay đầu mà cứ như thế trả lời. Quả nhiên lời hù dọa đó đã có tác dụng. Khánh Như vừa nghe thấy mình bị bỏ đói thì lập tức ba chân bốn cẳng chạy đi thay đồ. Nhưng vẫn không quên bỏ lại một câu vừa giận dữ vừa làm nũng.

“Tại sao mami có thể nở lòng nào “sỉ nhục” đầu óc thông minh, trí tuệ, giỏi giang, xinh đẹp, vạn năng hiếm có, ngàn năm mới có một người như con được chứ.”

Vừa nói xong câu đó thì cô liền đập đầu vào tủ quần áo ngã chổng hai chân lên trời, bộ dáng thật là hết sức khó coi. Dương Thục Linh nhìn thấy cảnh đó cũng chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán.

Con người ta bằng tuổi này đã có không biết bao nhiêu là đàn ông theo đuổi, có người còn có con nữa rồi. Thế mà đứa con gái nhà bà đến giờ này vẫn còn vô tư như thế đến cả một người theo đuổi cũng không có. Thật là nhưc đầu.

Sau khi Khánh Như “Đại chiến 300 hiệp” thành công giành giật đồ ăn với em trai mình thì cô vui vẻ đến chỗ làm.

Nơi cô làm là một trong những công ty lớn nhất nước nghe nói tổng giám đốc là một người rất giỏi giang còn rất đẹp trai nữa chứ. Thế nhưng... tên gì thì cô quên rồi. Đến cả tên công ty mà cô còn không nhớ chính xác nữa là. Ngày đi phỏng vấn cô còn đi nhầm phòng nữa chứ. Hihi.

“Thôi kệ, quan tâm làm gì ệt.”

Vừa nghĩ đến đây thì cô chợt thấy bên đường có một quán bán phô mai que rất ngon. Vừa đi cô vừa nhìn vì thế đã “Dừng cảm” tông thẳng vào cột điện.

“A!” một tiếng hét vang lên.

Khánh Như nhìn lên “Hung thủ” gây ra vết đau trên trán mình và nói:

“Này, tại sao mày lại cản đường tao thế hả? Có biết bao nhiêu chỗ mày không đứng lại đứng ngay chỗ này. Hứ.”

Cô đập cho nó một cái rồi hùng hổ bước đi.

Cách đó không xa, ngay ngã tư dừng đèn tín hiệu có một chiếc xe màu đen sáng loáng đang dừng chờ đèn. Người đàn ông trong xe đã chứng kiến hết cảnh đó nhếch mép cười không nói gì.

Nguyễn Khánh Như đến công ty vừa đúng lúc có một đám nhân viên nữ đang đứng tám chuyện với nhau. Thế là tính tò mò của cô nổi lên, cô rón rén đi lại chỗ đó và gióng tai lên nghe xem có tin tức gì nổi bật không.

“Nghe nói hôm nay tổng giám đốc của chúng ta sẽ đến đây đó. Vậy là có thể chiêm ngưỡng người thật rồi. Hay quá.”

“Đúng đó đúng đó. Tổng giám đốc của chúng ta đẹp trai biết bao nhiêu. Phải chi tôi được tổng giám đốc để mắt đến nhỉ.”

“Thôi đi, đừng có ở đó mà mơ mộng nữa. Cỡ như cô mà đòi quen với tổng giám đốc. Người ta ánh mắt ở trên trời nên giờ này mới chưa quen ai. Cô ở đó mà mơ mộng đi.”

“Chứ không phải anh ta bị gay à.”

Câu trả lời này làm cho đại sảnh vừa mới ồn ào náo nhiệt bỗng nhiên im bật không một tiếng nói.

Mọi người không hẹn mà gặp cùng quay đầu lại nhìn theo tiếng nói vừa phát ra. Khi mọi người nhìn thấy Nguyễn Khánh Như thì bỗng nhiên phá lên cười.

“Em đến chuyện yêu đương còn không biết thế làm sao biết được người ta là gay hả”

“Thì không phải mấy chị nói anh ta đẹp trai phong độ tài hoa sao? Nếu thật như vậy mà đến giờ chưa có bạn gái thì 100% là gay rồi.”

Khánh Như phản bác lại ý kiến của một chị đồng nghiệp.

Quản lý Khúc nghe thấy vậy liền lên tiếng.

“Mấy người cũng biết nó là con nít thì còn chấp nhất làm gì. Chúng ta cứ chuẩn bị đi, mặc kệ nó. Ha ha.”

Mọi người đồng loạt kéo nhau đi, bỏ lại một mình Nguyễn Khánh Như. Cô chỉ còn biết đứng đó mà dậm chân tại chỗ thể hiện sự phản kháng của mình.

“Hừ, mấy người mới là con nít đó. Tôi đây là một thiếu nữ xinh đẹp, gợi cảm như vậy mà mấy người chê à. Đúng là mấy bà cô già. Tôi nói anh ta là gay thì anh ta chính là gay.”

Những đoạn đối thoại vừa rồi vừa vụn vặt vào tai hai người đàn ông trong đó có một người đang đổ mồ hôi lạnh ngó về phía người kia.

“Được lắm, thì ra tôi là gay à.”

“Không! Không! Tổng giám đốc làm sao có thể là cái kia được. Haha. Cô ta còn nhỏ không biết gì ngoài dùng chấp nhất.”

“Còn nhỏ hả?”

Dương Văn Nhân hí hóp đôi mắt lại nhìn về phía bóng hình nhỏ nhắn vừa đi khuất vào thang máy.

Thư ký Trần chỉ còn biết cầu nguyện cho cô gái lạ kia.

2. Chương 2

Trong phòng họp hội nghị hội đồng cấp cao có khoảng hai mươi người đang im phăng phắc không dám hó hé. Tại sao ư?

Chuyện rất đơn giản. Bây giờ tổng giám đốc của bọn họ đang ngồi tra xét toàn bộ hoạt động của công ty trong vài năm trở lại đây. Cả căn phòng rộng thênh thang thể mà chỉ có tiếng lật giấy vang lên. Đến cả thở mà họ cũng không dám thở mạnh.

“Giám đốc Lâm, tại sao lại có những khoản chi không rõ nguồn gốc thế này?”

Giọng nói của Dương Văn Nhân vang lên vừa trầm vừa lạnh lùng làm cho ai nghe thấy cũng phải khiếp sợ.

Vừa nghe đến tên mình thì giám đốc Lâm đã giật nảy mình, miệng nói lắp bắp không thành lời.

“À... Đó là... Đó là... Tổng giám đốc Dương, đó là những khoản chi cho các buổi tiệc chiêu đãi đối tác nước ngoài.”

Đang lúc tìm không ra lý do cho những khoản thâm hụt thì đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu giám đốc Lâm, thế là ông nói ra luôn không thèm đắn đo suy nghĩ xem nó có hợp lý không.

Bốp!

“Ông cho tôi là đứa con nít ba tuổi hả? Lý do đó mà cũng lấy ra xài được hả? Hay là ông xem thường năng lực của tôi?”

Dương Văn Nhân đập mạnh tài liệu xuống mặt bàn lớn tiếng quát.

Không cần tốn sức tìm hiểu cũng biết những khoản tiền đó đã vào túi riêng của các lão già này. Thế mà ông ta còn lớn tiếng cao giọng nói dối ở đây.

Chỉ cần tra xem tháng này có những cuộc làm ăn với những ai là có thể biết được ông ta có nói láo hay không. Được lắm, dám qua mắt anh thế thì anh sẽ cho ông ta nếm mùi vị thế nào là hối hận không kịp.

“Thư ký Trần, giao việc này cho bên thanh tra của công ty xử lý. Anh biết phải làm sao rồi đây.”

“Dạ vâng, tôi đã rõ.”

Kì này thì giám đốc Lâm thâm rồi. Mọi người ai nấy đều thầm nghĩ trong lòng.

Đã là nhân viên của Sunshine thì không ai không biết đến ban thanh tra của công ty. Người đứng đầu là Nhạc Vĩ, anh ta là người đồng sáng lập ra công ty và không có gì mà anh ta không thể tra ra được. Một khi đã bị tra ra thì người đó chỉ có kết cục rất là thê thảm.

“Không, tổng giám đốc xin cho tôi một cơ hội... xin anh... xin...”

Mặc cho giám đốc Lâm có gào thét cỡ nào thì người đàn ông đang ngồi trên cao kia cũng không quay lại. Cho đến khi không còn tiếng động nào thì mọi người vẫn còn cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Nhất là những người bớt xén của công.

“Thế nào? Còn ai không coi tôi ra gì nữa không? Bây giờ tôi ọi người một cơ hội ai đã làm gì thì tự đứng ra kể hết đi. Nếu không...”

Nói đến đây Dương Văn Nhân nở một nụ cười làm người ta phải rợn tóc gáy. Thế là ùn ùn mấy người tham ô đua nhau đi thú tội. Nói đùa sau, bây giờ nhận tội thì bất quá bị hạ chức, mất việc. Còn nếu không để họ tra ra thì chỉ còn nước ngồi “Bóc lịch” ít nhất 10 cuốn. Còn nếu không thăm hơn sẽ không còn một xu dính túi. Tự cứu lấy mình mới là thượng sách.

Thế là chỉ trong vòng một buổi sáng nội bộ công ty đã có một cuộc thanh lọc kinh hoàng. Bây giờ ai cũng chăm chú vào làm việc của mình không dám làm xằng bậy nữa.

“Nè, nè mọi người nghe gì chưa? Tổng giám đốc của chúng ta thật là tuyệt vời đó. Vừa mới ra tay đã tổng cổ được tên giám đốc Lâm tham ô đó rồi.”

Một đồng nghiệp nữ không nén được sự hâm mộ mà la toáng lên. Sau đó là một người khác cũng không nén nổi xúc động mà nói thêm vào.

“Đúng đó, đúng đó, ông ta không những chiếm của công mà còn là lão dê xồm háo sắc nữa. Biết bao nhiêu phụ nữ đã bị lão làm hại rồi. Lần này tổng giám đốc thật đúng là “Trừ hại cho dân” mà.”

Một đám đồng nghiệp nữ thấy vậy cũng không muốn mình bị thua kém mà tham gia vào bàn luận tán thưởng xem tổng giám đốc của mình là một người như thế nào.

Thấy vậy Khánh Như cũng tham gia theo, cô nói:

“Có khi hẳn ta làm vậy để tỏ ra mình là một người mạnh mẽ để không ai nhận ra mình là gay đó thôi.”

“Vội lại trên đời này làm gì có người đàn ông nào hoàn mỹ như các chị nói. Người gì đâu mà suốt ngày quanh năm suốt tháng không thấy ở công ty thì làm sao có năng lực như vậy được. Toàn do mấy người kẻ bên anh ta làm việc giỏi thôi.”

Nguyễn Khánh Như vẫn còn ghi hận vì lần trước bị mọi người cho là con nít khi nói về người đàn ông này nên cô nhất quyết phải “Thêm mắm dặm muối” nhiều hơn nữa để trả thù.

Cô đang kể chuyện rất hăng say cùng với đó là việc giơ tay múa chân để phụ họa bỗng nhiên...

Bốp

Nguyễn Khánh Như cảm thấy kì lạ sao tự nhiên lại có bức tường ở đây. Cô lấy tay sờ sờ. Không đúng bức tường thì làm sao mà mềm được như vậy. Đang suy nghĩ không ra thì một giọng nói của đàn ông vang lên.

“Cô sờ đủ chưa?”

Mọi người cảm thấy giọng nói này rất quen tai bèn quay sang nhìn. Khi nhìn thấy Dương Văn Nhân đang đứng đó thì mọi người đứng hình. Có người còn lắp bắp:

“Tổng... Tổng...”

Khánh Như quay người lại, đập vào mắt cô là một người đàn ông cao to với ngũ quan đầy vẻ nam tính. Đôi mắt đẹp lung linh như sao, cái mũi cao với đôi môi gợi cảm. Nếu mà được chạm vào đôi môi ấy thì thích quá.

Ý, mình vừa nghĩ cái gì vậy. Thật là mất mặt quá đi, mình đâu phải là sắc nữ đâu chứ. Nghĩ đến đây mặt Khánh Như bỗng nhiên nóng lên, cô cúi đầu không dám nhìn người đàn ông trước mặt.

“Sao không nói nữa đi? Không phải hồi nãy cô đang nói rất là hùng hồn sao?”

“À. Ha ha ha. Anh họ “Tổng” phải không? Chào anh! Hồi nãy tôi không thấy anh nên lỡ đụng trúng. Thật xin lỗi! Ha ha.”

Nguyễn Khánh Như vừa cười vừa nói. Cô thầm nghĩ trong lòng người đàn ông này đẹp trai như vậy chắc không đòi cô bồi thường đâu nhỉ. Tiền lương của cô còn dùng để ăn đùi gà nữa mà hu hu.

Cô đang suy nghĩ thì một giọng nói lạnh đậm vang lên.

“Thì ra tôi họ “Tổng” đấy. Sao tôi không biết nhỉ?” Dương Văn Nhân gần từng chữ phát ra.

“Thì hồi nãy tôi nghe có người gọi anh như vậy mà. Không phải sao?”

Nguyễn Khánh Như nghi hoặc nhăn mày suy nghĩ. Cô quay đầu lại tính hỏi mọi người thì chỉ thấy ai cũng như ai hóa đá tại chỗ. Cô tính mở miệng hỏi thì người đàn ông đẹp trai đó đã nói:

“Đúng vậy, tôi đúng là có liên quan đến chữ “Tổng” đấy nhưng tôi là “TỔNG GIÁM ĐỐC” của cô.”

Nguyễn Khánh Như chớp chớp đôi mắt với vẻ mặt không thể tin được. Ngay lúc đó cô nhớ tới hình như tháng này có đăng hình của tổng giám đốc trên tạp chí nên cô chạy lại bàn lấy ra coi. Cô thở dốc vì kinh ngạc. Cô hết nhìn tờ bìa tạp chí rồi nhìn đến người đàn ông trước mặt.

Lần này cô thảm rồi. Nói xấu ai không nói lại đi nói xấu tổng giám đốc. Còn để người đó bắt gặp nữa chứ. Kì này đùi gà của cô bay thật rồi không phải là nằm mơ nữa.

“Cô lên văn phòng của tôi ngay.” Dương Văn Nhân ra lệnh.

Thảm rồi thảm rồi không lẽ tổng giám đốc đòi giết người diệt khẩu để không ai biết anh ta là gay sao. Kì này mình phải làm sao bây giờ? Ôi đùi gà ơi tạm biệt mày. Mami, dadi ơi tạm biệt hu hu.

Hôm qua đã bị mất ngủ một đêm, sáng nay lại phải đến thành phố này để chỉnh đốn công ty vốn đã mệt chết anh. Ai dè đâu mới bước vào công ty đã nghe có người nói mình bị “Gay” chứ. Anh vốn muốn cho kẻ đó một “bài học” vì đã phao tin đồn nhảm nhưng nghĩ đến việc cuộc họp sắp diễn ra nên anh đã cố đè nén.

Nào đâu biết sau khi xong việc thì “người kia” không những không ca tụng anh mà một lần nữa lại “Sỉ nhục” trí thông minh của anh. Được rồi, anh mà không trừng trị ai đó thì anh sẽ không mang họ Dương nữa.

Cốc cốc

“Vào đi!”

Nguyễn Khánh Như đi vào, cô không dám nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt. Cô cúi đầu để lộ ra phần cổ trắng nõn. Từ phía anh nhìn tới có thể dễ dàng thấy được da cô trắng và mịn màng như thế nào.

Dương Văn Nhân rùng mình, tại sao anh lại có ý nghĩ như vậy chứ? Chẳng phải mấy năm qua anh không hề có phản ứng với phụ nữ sao. Chắc là tại tối qua không ngủ đủ giấc rồi.

Anh nhìn thẳng vào người phụ nữ đứng đối diện và nói:

“Cô nghĩ tôi nên xử lý cô như thế nào?”

Nguyễn Khánh Như nghe nói vậy liền bắt đầu phát huy “Tài năng” trời cho của mình.

“Tổng giám đốc là người đại nhân thì đại lượng không nên chấp nhặt với hạng tiểu bối như tôi. Hay là vậy đi tôi mời anh đi ăn đùi gà để chuộc tội được không?”

Nguyễn Khánh Như vừa nói vừa chớp chớp đôi mắt tinh nghịch nhoẻn miệng cười xinh.

Trên đầu Dương Văn Nhân xuất hiện hắc tuyến, khóe miệng anh giật giật. Cô gái này trong đầu đang nghĩ cái gì. Dám đem đồ ăn ra hối lộ cấp trên mà còn lại là đùi gà nữa chứ. Anh thật hoài nghi cô ta làm sao có thể dậu vào công ty của anh.

Khánh Như thấy sắc mặt anh càng ngày càng khó coi nên vội vàng nói:

“Nếu anh không thích thì ăn pizza đi hay ăn kem...”

“Đủ rồi!”

Dương Văn Nhân không thể chịu nổi những ý nghĩ điên cuồng của cô nên quát lên. Nếu cô đã thích ăn như vậy thì được. Anh nở một nụ cười tà ác.

“Từ ngày mai cô chuyển lên đây làm việc.”

Khánh Như nghe vậy liền giật mình, nếu lên đây thì làm sao có cơ hội tám với mấy người phòng ban khác được. Làm sao lên mạng chơi game. Làm sao trốn về sớm được. Làm sao... Làm sao...

“Tổng giám đốc à không được đâu, dù sao năng lực công tác của tôi cũng chưa đủ để thăng chức hay là tôi vẫn nên ở chỗ cũ thì hơn.”

“Ai nói cho cô thăng chức.”

“Chứ anh kêu tôi chuyển lên đây làm gì?”

“Đến lúc đó rồi cô sẽ biết. Nếu cô không muốn thì có thể nghỉ việc.”

Nguyễn Khánh Như đột nhiên có một linh cảm xấu. Nhưng mà làm sao anh có thể lấy công việc ra uy hiếp cô được chứ. Thời buổi bây giờ làm ăn khó khăn cô biết đi đâu mà xin việc. “Phía trước là hổ phía sau là sư tử.” đi đâu cũng chết nhưng cô không thể chết đói được.

“Được, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ chuyển lên đây.” Giọng nói của cô đầy vẻ ủ rũ. Cô nói xong bước ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Dương Văn Nhân nhìn bóng hình nhỏ nhắn vừa đi ra khỏi phòng, anh đột nhiên cảm thấy rất vui. Hay lắm bắt đầu từ ngày mai có thứ để chơi rồi. Trò chơi vừa mới bắt đầu thôi, cô gái nhỏ.

3. Chương 3

Nguyễn Khánh Như đâu biết rằng cuộc đời của cô trong một tuần sau đó là khoảng thời gian ác mộng nhất trong suốt hai mươi hai năm sống trên đời. Anh bắt cô phải đi làm từ bảy giờ sáng trong khi công ty bắt đầu làm việc từ 8 giờ. Đến sớm làm gì ư? Cô cũng hỏi anh như thế. Anh trả lời đến làm vệ sinh phòng tổng giám đốc.

Cô nghe xong choáng váng cả đầu. Trời! Phòng tổng giám đốc rộng biết bao nhiêu thế mà lại bắt một cô gái “Liễu yếu đào tơ” như cô đi quét dọn chứ. Nhưng đâu phải chỉ quét một ngày đâu mà ngày nào cũng phải quét. Cô nhẫn, ai bảo anh là BOSS của cô chứ. Cô tức quá bẻ gãy đôi đũa khi đang ăn sáng.

Trong khoảng thời gian làm việc cứ mười phút là anh lại kêu cô vào chỉ vì vài việc lật vặt như rót nước, đổi nước... nếu như anh không vừa ý. Lúc thì kêu nước quá nóng lúc kêu quá lạnh. Má ơi, cô thật muốn “Sổ nhỏ” trước mặt anh nha. Nhẫn, nhẫn, Khánh Như ơi mày phải vì đại cuộc thôi gà mà nhẫn.

Còn chưa hết, mỗi ngày anh đưa cho cô một chồng tài liệu bảo cô đánh máy. Cô nhìn chồng tài liệu anh đặt trên bàn còn cao hơn cả đầu cô thì khóc không ra nước mắt hu hu hu. Làm sao mà có thể đánh hết nó chỉ trong vòng một ngày được chứ. Vậy mà anh còn đâm cô thêm một dao khi bảo là nếu đánh không hết sẽ trừ lương. Oh my god, lương của cô có bốn triệu mà còn trừ thì cô sống sao đây.

Cô chật vật chống chọi với đồng tài liệu cuối cùng cũng xong. Cô rất mừng vì mình không bị trừ lương ha ha ha. Dám xem thường cô à, kiếp sau đi cưng. Lúc Nguyễn Khánh Như chuẩn bị ra về thì anh cũng bước ra khỏi phòng và nói.

“Cô làm xong việc rồi à. Tôi tưởng cô phải mất một tuần mới đánh xong được chứ. Xem ra năng lực của cô cũng không tệ. Ngày mai phải tăng thêm mới được.”

Cầm cửa Khánh Như như gần chạm đất. Cô tròn tròn đôi mắt nhìn anh nói không nên lời.

Dương Văn Nhân thấy cô si ngốc như thế thì cảm thấy không tệ chút nào. Ban đầu quyết định cho cô lên đây làm quả là đúng đắn.

...

...

Hôm nay Nguyễn Khánh Như rất vui, cô vui vẻ nhảy chân sáo đến căn tin công ty. Vì ở đó có món đùi gà yêu thích của cô ha ha. Đầu bếp ở đây chiên đùi gà vừa chín tới không quá khô cũng không quá ướt. Ăn vào béo gậy, lớp da giòn tan thật thích.

Cô chuẩn bị đại chiến với cái đùi gà của mình thì đột nhiên không khí trở nên im lặng khác thường. Nhưng cô mặc kệ, ăn trước tính sao. Nguyễn Khánh Như đang chuẩn bị cắn một miếng vào cái đùi gà thơm nức mũi thì một giọng nói vang lên.

“Xem ra hôm nay tâm trạng cô rất tốt?”

“Đương nhiên rồi, bữa nay có đùi gà ăn lại không phải nhìn mặt tên nào đó thì tốt chứ sao.”

Nguyễn Khánh Như trả lời theo bản năng, thậm chí không thèm quay lại xem là ai đang nói chuyện với mình.

Kì lạ sao giọng nói này nghe quen quen. Sao giống một người mà mình rất ghét vậy. Không thể nào, người đó sao lại đặt chân đến nơi này chứ. Chắc mình bị ám ảnh mất rồi.

“Cô lấy dùm tôi một phần cơm với nhé, được không Khánh Như?”

Lần này thì không phải là ảo ảnh nữa rồi. Nghe đến tên mình, Nguyễn Khánh Như ngẩng đầu lên và thấy tên đáng ghét không đội trời chung với mình đang ngồi đối diện. Anh ta còn sai mình đi lấy cơm nữa chứ. Nghe anh nói với giọng điệu ngọt ngào như vậy cô đột nhiên nổi cả da gà. Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi lấy cơm cho anh. Biết sao được, BOSS là trời mà.

Nhịn, nhịn đi Như ơi. Không nên chấp “thằng lùn” ấy. Cô vừa gắp vừa tự nói với mình như thế và không quên gắp thật nhiều cơm và rau.

“Cho anh no chết luôn.” Cô lầm bầm trong miệng như nguyên rửa kẻ nào đó đã hành hạ cô mấy ngày nay.

Khi cô trở về chỗ thì cặp mắt cứ như muốn lòi ra.

“Tổng giám đốc! Phần cơm của tôi đâu?”

“À! Chờ cô lâu quá nên tôi ăn rồi.”

“Cái... cái gì. Không thể nào. Vậy tôi ăn gì bây giờ?”

“Chẳng phải còn phần cơm cô đang cầm trên tay sao?”

“Nhưng không có đùi gà.”

“Tôi thấy cô “béo” như thế thì nên ăn rau là đúng rồi. Không phải phần cơm cô lấy toàn rau không sao?”

Nghe đến chữ “béo” Nguyễn Khánh Như muốn nổi bão. Cô mặc dù không được ốm như người ta nhưng làm sao mà béo được. Cô chỉ có năm mươi lăm kg thôi nha.

Dương Văn Nhân nhìn cô gái trước mặt tức mà không làm gì được thì cảm thấy rất vui. Anh còn muốn chơi thêm nữa. Mấy ngày nay “chơi” với cô như thế không đã, chắc anh phải tăng thêm mức độ thôi. Nghĩ là làm, anh nhìn cô.

“Chiều nay cô vào phòng làm việc của tôi.”

Nói xong anh bỏ Nguyễn Khánh Như với mồm chữ O mắt chữ A đứng đó như trời chồng.

“Mạc Đồng! Mạc Đồng! Tổ nói cho cậu nghe nha. Cuộc đời tổ chưa gặp tên nào vô sỉ hèn hạ đê tiện ít kỉ như anh ta. Tổ mới nói xấu anh ta có chút xíu vậy mà anh ta ghi hận, hành hạ tổ mấy bữa nay.”

Nguyễn Khánh Như không nuốt trôi cơn tức hồi trưa nên gọi điện cho cô bạn thân Mạc Đồng của mình kể lể.

“Thì cũng tại cậu thôi. Ai kêu nói xấu anh ta làm gì.”

“Này! Này! Sao cậu không an ủi tớ mà còn bênh vực tên khốn kiếp kia vậy. Hừ. Cẩn thận, không tớ cho người rút chức xuống làm nô tì bây giờ.”

Mạc Đồng quá hiểu tính cách tiểu thư của bạn mình nên chỉ có thể thở dài.

“Được, được rồi anh ta là tên khốn kiếp được chưa? Bây giờ tớ có việc phải ra ngoài không nói chuyện với cậu nữa.”

“Này này... Tút... Tút...”

“Đạo này Mạc Đồng làm gì mà cứ như thần long thấy đầu không thấy đuôi vậy nè.” Nguyễn Khánh Như lẩm bẩm.

Hai giờ chiều, trước phòng tổng giám đốc có một bóng người đang lấp ló. Người đó chui cái đầu vào nhìn xem có ai không rồi rón rén cố gắng không phát ra tiếng động mà đi vào. Ngó nghiêng một hồi, bỗng đôi mắt sáng lên rồi di chuyển đến mục tiêu mình vừa nhìn thấy.

“Ta đập này, ta đập này. Dám bắt nạt ta hả. Cho người chết.”

Thì ra có người lợi dụng chức quyền và thời điểm vắng vẻ không có ai mà trà trộn vào phòng tổng giám đốc. Đúng vậy, người đó chính là Nguyễn Khánh Như. Còn mục tiêu bất hạnh của cô nàng là chiếc áo khoác của tổng giám đốc. Không còn cách nào khác, cô nàng đã bị áp bức quá nên đành làm cách này để xả stress.

“Vui không?”

“Đương nhiên, tôi dẫm lên áo của “tên lùn” ấy đương nhiên là phải vui rồi.”

“Tôi lại cảm thấy tôi cao hơn cô đấy!”

Nguyễn Khánh Như đứng hình, cô không dám quay đầu lại. Cô không biết một khi cô quay lại thì sẽ phải đối diện với những tai họa như thế nào.

4. Chương 4

Dương Văn Nhân vui vẻ rảo đi lại gần Nguyễn Khánh Như, đứng gần cô như vậy anh có thể ngửi thấy hương sữa từ trên người cô. Anh cúi xuống, mặt gần sát với mặt cô.

“Cô béo như thế mà đập lên áo tôi thì nó còn nguyên vẹn được không?”

Cô đang sợ anh nhưng khi nghe đến chữ “béo” thì liền mất hết lý trí mà hét lên.

“Nè, tên lùn kia. Tôi thích đập thì đập đấy làm gì được tôi hả?”

“Tôi 1m80 trong khi cô có 1m60 vậy mà dám bảo tôi lùn à. Cô có cần đi học lại lớp một không?”

“Tôi không cần biết anh cao bao nhiêu. Tôi thích kêu anh là tên lùn đó thì sao?”

Nguyễn Khánh Như khoanh tay trước ngực trừng mắt nhìn gã trước mặt.

Gương mặt cô ửng hồng cùng với đôi môi đỏ mọng như trái dâu nhìn thật muốn cắn một cái. Dương Văn Nhân cúi đầu, một tay ôm lấy eo cô, một tay cố định đầu cô kéo cô lại gần mình và... cắn lên đôi má phúng phính dễ thương.

Đột nhiên bị cắn, Nguyễn Khánh Như giật mình đưa tay đánh về phía tên hung thủ kia.

“Này, tại sao lại cắn tôi. Tránh xa tôi ra, tên lùn kia.”

Cắn cô cảm giác thật là đã, anh còn muốn nhiều hơn nữa nhưng bây giờ anh vẫn còn làm chủ được bản thân.

“Cô còn làm loạn nữa thì tôi không tha cho cô đâu.”

“Hừ, tôi cứ làm đây anh làm gì được tôi” Nguyễn Khánh Như vừa nói vừa giãy giụa nhưng cô càng ra sức thì thân thể hai người càng dính sát vào nhau.

Đáng chết, cô gái này không biết là đang chơi với lửa sao. Ôm cô vào lòng mà cô cứ không an phận như thế thì thật phiền. Chỉ còn cách...

Anh cúi xuống, hôn vào đôi môi đang la hét âm ỉ kia. Thật ngọt, thật mềm mại. Lúc mới đầu chỉ vì muốn cô im lặng nhưng không ngờ môi cô như có ma thuật làm cho anh cứ chìm đắm vào đó không muốn ra.

...

Mấy ngày sau, trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Hình như tâm trạng cậu rất tốt.”

Nhạc Vĩ nhìn bạn thân của mình cảm thán. Không hiểu gần đây tên này uống nhầm thuốc gì mà tính tình tốt hẳn lên.

“Đâu có gì, chẳng qua là kiếm được đồ chơi mới thôi.” Dương Văn Nhân lười biếng ngả người ngồi trên ghế, chân vắt trên bàn.

“Cô gái này rất thú vị, trêu đùa cô ấy rất vui.”

“Lần này là ai thế?”

“Nhân viên của công ty chúng ta.”

Nghe Dương Văn Nhân nói thế, Nhạc Vĩ mém tí té ghế.

“Này, cậu vừa thôi nha. Đến nhân viên công ty mà cũng không tha. Là ai xấu số thế không biết?”

“Cậu muốn biết? Tí nữa sẽ biết thôi.”

Dương Văn Nhân với tay bấm một nút trên điện thoại bàn.

“Khánh Như! Cô vào đây một lát.”

“Vâng, tổng giám đốc”

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên làm Nhạc Vĩ có phần giật mình. Nghe giọng nói có lẽ là một cô gái ngoan, không lẽ tên kia đổi khẩu vị.

Ngay lúc đó, có tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là một bóng người nhỏ nhắn tiến vào.

“Tổng giám đốc gọi tôi có việc gì?” Khánh Như rút rè đáp lại. Trải qua mấy ngày nay bị anh ăn không ít đậu hủ nên cô có phần sợ hãi khi phải đối diện với anh.

“Tối nay có buổi họp mặt cô đi với tôi.”

“Vâng... tổng giám đốc” Khánh Như không tình nguyện mà trả lời sau đó xoay người ra khỏi phòng. Mấy hôm nay cô mệt chết rồi, cô rất nhớ chiếc giường của mình.

Nhạc Vĩ nhìn bóng dáng nhỏ nhắn bước ra khỏi phòng rồi nhìn vào bạn thân của mình.

“Này! Không lẽ đến một bóng hồng nhỏ thuần khiết mà cậu cũng tính làm vậy bản sao?”

“Không liên quan đến cậu.”

“Sao lại không? Tôi không thể đứng nhìn cậu làm tổn thương đến cô gái yếu đuối đó được.”

“Như vậy thì cậu tính làm gì?”

“Thì cậu buông tha cho người ta đi. Sẵn tiện tối nay có buổi họp mặt bạn cũ, tớ sẽ giới thiệu mấy anh chàng cho cô ấy. Dù sao người ta cũng xinh thế kia mà.”

Không bao giờ có chuyện đó đâu, Nguyễn Khánh Như là của anh. Anh còn chưa chơi đủ mà.

“Cậu mà còn nói nữa thì tôi sẽ cho cậu đến Bắc Cực nghĩ phép dài hạn. Nghe nói ở đó có mấy chú gấu rất dễ thương.”

Nhạc Vĩ đổ mồ hôi lạnh thầm nghĩ không xong. Mình có làm gì chọc tới cậu ta không nhỉ. Nhưng trước hết phải chuồn trước đã.

“Ha ha, cậu cứ làm việc đi. Tớ có chút chuyện phải đi.”

Nhạc Vĩ vừa nói xong đã không thấy bóng dáng đâu. Dương Văn Nhân nhếch môi cười: xem ra còn biết khôn.

Đúng năm giờ chiều, Nguyễn Khánh Như đã ngồi trong xe của Dương Văn Nhân. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô được ngồi trên chiếc xe sang trọng như thế này nên cũng không tránh khỏi tò mò. Cô lấy ngón tay chọt chọt thử lên cửa kính xe xem ai kia có phản ứng không. Thấy không có gì, thế là cô cười thầm tiếp tục cuộc phiêu lưu mạo hiểm của mình.

Cô sờ mó khắp nơi không hiểu sao lại bật trúng radio. Lúc này một giai điệu vang lên:

Anh biết, em đã cố gắng bên anh, những ngày qua, như một người yêu.

Em hay cười, nói thật nhiều. Mà đôi lúc ánh mắt em thật buồn vu vơ

Vì ngày xưa, ngày mà nước mắt em rơi, khi một ai đã vội ra đi

Anh luôn bên em mong em để lại niềm đau, phía sau con đường em đi.

Anh đã nghĩ em sẽ quên đi được hết.

Anh đã nghĩ em sẽ đón nhận anh trong lòng

Vì lâu nay anh luôn luôn yêu em

Anh mãi nghĩ về em trong giấc mơ từ ngày xưa.

Rồi tháng năm qua dần, anh cũng đã trông thấy được

Vòng tay em ôm anh nhưng trong tim là người khác.

Bàn tay vẫn nắm thật chặt, nụ hôn vẫn cứ dịu dàng thế

Mà dường như tâm hồn em không ở gần anh

Chẳng lẽ em không thể, một lần nhìn vào đôi mắt này

Tình yêu anh trao em hơn tất cả những hoài niệm xưa

Chẳng cần phải biết bao ngày, nhịp đập của trái tim này

Vẫn chờ em nói ... yêu anh thật lòng

Ca khúc: Anh Biết

Ca sĩ: Tim

“Giai điệu thật da diết biết bao, chàng trai này thật là khờ lại đi yêu người không yêu mình. Còn cô gái kia thật quá đáng không nhận ra được tình cảm của chàng trai đó.” Khánh Như vừa nghe vừa lầm bầm.

Cô quay sang nhìn Dương Văn Nhân. Cô thấy trong đôi mắt đó là một nỗi đau vô tận. Dường như anh có rất nhiều buồn phiền. Đây là lần đầu tiên cô thấy một vẻ mặt khác của anh. Cô cảm nhận được anh cần một vòng tay che chở.

“Anh không sao chứ?”

Khánh Như quan tâm anh nhưng đáp trả cô lại là sự im lặng tĩnh mịch. Dương Văn Nhân bấm nút tắt radio, về mặt anh trầm ngâm không nói gì. Trong suốt quãng đường đến buổi hẹn không ai nói với ai câu nào.

5. Chương 5

Lúc Dương Văn Nhân bước vào phòng đặt riêng ở nhà hàng thì đã có rất nhiều người ở đó. Một người đàn ông chạy đến trước mặt anh.

“Chờ cậu này giờ, tưởng cậu không tới nữa chứ.” Anh ta vừa nói vừa vỗ vai Dương Văn Nhân.

“Sao lại không đến? Tại kẹt công việc nên đến muộn thôi mà.”

Hai người đàn ông cứ đứng đó tán chuyện trên trời dưới đất với nhau chẳng có ai quan tâm đến Nguyễn Khánh Như. Ai nói trên đời này chỉ có phụ nữ mới nhiều chuyện, đàn ông cũng nhiều chuyện ra trò. Nhiều chuyện đến nỗi bỏ mặc cô luôn.

Nguyễn Khánh Như bĩu môi, cô tính đi kiếm cái gì ăn. Dù sao thì đây cũng là nhà hàng năm sao nên đồ ăn chắc chắn là phải ngon rồi. Làm người không thể bỏ đói chính mình được. Đây là tiêu chí mà Nguyễn Khánh Như đang theo đuổi.

Nhìn bốn xung quanh có rất nhiều nam thanh nữ tú ai cũng xinh đẹp động lòng người. Nguyễn Khánh Như không kiếm được mà cũng phải than một tiếng. Sao đêm nay ở đây lại tập trung nhiều soái ca như vậy chứ.

Woa, heo quay kìa... thật là lớn đó nha, heo ơi chờ ta với ta tới ngay. Nguyễn Khánh Như thăm nhủ trong lòng, cô nhón chân bước đi. Kì lạ, sao mà đi hoài không đến nơi vậy ta. Cô nhíu mày, lúc này cô mới để ý thấy vai mình có vẻ nặng nề. Cô nhìn theo hướng cánh tay đó thì thấy Dương Văn Nhân này giờ đang lo tám chuyện không hiểu sao bây giờ lại ở bên cạnh cô. Anh ta trưng ra một bộ mặt đáng ghét vô cùng.

“Cô tính đi đâu thế hả?” Dương Văn Nhân túm lấy vai Nguyễn Khánh Như và nói.

Nguyễn Khánh Như chưa kịp mở miệng thì soái ca bên cạnh đã cướp lời trước.

“Y... người đẹp. Chào em, anh là Sơ Tịch, bạn của tên này. Em đẹp quá có thể cho anh biết tên không?” Vị soái ca đó đòi làm quen với cô nha. Thấy chưa, Nguyễn Khánh Như ta đây là một đại mỹ nhân khuyên thành mà ha ha. Đang đắc ý thì Nguyễn Khánh Như nghe có một giọng nói.

“Người đẹp gì chứ. Tên cô ấy là cô gái béo đó. Cậu còn muốn quen không?” Dương Văn Nhân vừa nói vừa nhìn Sơ Tịch với ánh mắt hình viên đạn.

Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm của mình, Sơ Tịch cảm thấy tốt nhất nên tránh xa cô gái này ra nếu không thì chết mất xác như chơi. Mặc dù cô gái này rất đáng yêu nhưng không nên vì một cành hoa mà bỏ cả vườn hoa: “Ha ha, hình như bạn gái đang tìm tớ. Tớ đi trước đây.”

Nguyễn Khánh Như bất mãn. Tại sao lại không cho cô nói chuyện với soái ca chứ. Tên này càng ngày càng đáng ghét. Trừ cho anh sao này không quen được bạn gái.

“Còn nhìn nữa hai con mắt sẽ rớt xuống đất đó.”

“Này! Tại sao trước mặt người khác anh lại kêu tôi béo hả? Tôi phải nói mấy ngàn lần là tôi không béo.”

“Chứ không phải lúc này thừa dịp tôi đang bận cô tính lén đi kiếm đồ ăn à. Thật là ham ăn mà.” Giọng Dương Văn Nhân mang theo ý cười nhạo nhưng từ đôi mắt anh lại tỏa ra sự cứng chiều.

Anh nhìn Nguyễn Khánh Như đang phồng đôi má đỏ ửng của mình lên, thật là đáng yêu mà. Anh đưa tay khẽ vuốt đôi má ấy.

“Này! Này tên khốn khiếp nhà anh. Ai cho vuốt mặt tôi hả? Ở đây có rất đông người nha đừng hòng ăn đậu hủ của tôi. Lùn mã tử chết tiệt không nghe tôi nói hả?”

Dương Văn Nhân mặc cho Nguyễn Khánh Như phản kháng, anh vẫn sờ vào đôi má mềm mại ấy. Càng sờ càng thích, càng sờ càng nghiện.

Hai người vẫn mãi giằng co với nhau thì lúc đó buổi tiệc cũng đã bắt đầu.

“Xin chào các bạn, hôm nay là buổi họp mặt của lớp chúng ta. Các bạn hãy cứ vui chơi thỏa thích đi. Để mở đầu cho chương trình ngày hôm nay tôi xin mời nhân vật đỉnh đỉnh đại danh Dương Văn Nhân lên mở màn bằng một bài hát. Các bạn ột tràng pháo tay nào.”

Bốp... bốp... bốp

Tiếng vỗ tay vang vọng khắp phòng. Nguyễn Khánh Như không ngờ anh lại được hoan nghênh như thế.

Dương Văn Nhân thì đang nhìn người nào đó như muốn ăn tươi nuốt sống. Còn tên gây họa chỉ nhún nhún vai bày ra vẻ mặt vô tội như chuyện không liên quan tới mình.

Anh bước lên sân khấu nói vài câu gì đó với ban nhạc rồi cầm micro lên: “Rất cảm ơn các bạn đã đến tham gia buổi tiệc ngày hôm nay. Lâu rồi chúng ta mới có dịp gặp nhau, nhân đây tôi xin hát bài “That’s why you go away” của Michael Learn To Rock để mở màn cho buổi tiệc này.”

Baby won’t you tell me why there is sadness in your eyes

I don’t wanna say goodbye to you

Love is one big illusion I should try to forget

But there is something left in my head

You’re the one who set it up

Now you’re the one to make it stop

I’m the one who’s feeling lost right now

Now you want me to forget every little thing you said

But there is something left in my head

I won’t forget the way you’re kissing

The feelings so strong were lasting for so long

But I’m not the man your heart is missing

That’s why you go away I know

You were never satisfied no matter how I tried

Now you wanna say goodbye to me

Love is one big illusion I should try to forget

But there is something left in my head

I won’t forget the way you’re kissing

The feelings so strong were lasting for so long

But I’m not the man your heart is missing

That’s why you go away I know

Sitting here all alone in the middle of nowhere

Don’t know which way to go

There ain’t so much to say now between us

There ain’t so much for you

There ain't so much for me anymore
I won't forget the way you're kissing
The feelings so strong were lasting for so long
But I'm not the man your heart is missing
That's why you go away I know
That's why you go away I know.....

Dịch

Người yêu ơi có thể nói cho anh biết tại sao lại có nỗi buồn vương trong mắt em?
Anh không muốn nói lên lời chia tay
Tình yêu chỉ là cơn mộng ảo mà anh cần phải cố quên đi,
Nhưng vẫn còn điều gì đó còn đọng lại trong tâm trí anh.
Em là người khơi nguồn nên tình yêu mà giờ chính em lại là người dập tắt tình yêu đó.
Và chỉ mình có anh là người duy nhất cảm thấy mình mất mát mà thôi!
Giờ đây em lại muốn anh quên đi tất cả những lời dịu dàng em đã nói với anh,
Nhưng vẫn còn điều gì đó còn đọng lại trong tâm trí anh.
Anh không thể quên được cách em trao nụ hôn cho anh,
Cảm xúc ấy thật mãnh liệt cứ kéo dài mãi thôi.
Nhưng anh không phải là hình bóng mà trái tim em đang nhớ mong
Chính vì vậy mà anh đã biết tại vì sao em rời xa anh!
Chưa bao giờ em cảm thấy hài lòng cho dù anh cố gắng thế nào
Bây giờ em lại muốn nói với anh lời chia tay
Tình yêu chỉ là cơn mộng ảo mà anh cần phải cố quên đi,
Nhưng vẫn còn điều gì đó còn đọng lại trong tâm trí anh.

.....

Đây là lần đầu tiên cô được nghe anh hát. Một giọng hát trầm ấm và dịu dàng biết bao. Nhưng sâu trong đôi mắt anh lại toát lên vẻ bi thương và trong đôi mắt ấy không hề có cô. Bởi vì, anh vừa nhìn một người con gái khác vừa hát. Cô đã thấy, lúc anh chuẩn bị lên sân khấu thì đột nhiên dừng chân lại. Anh nhìn về phía một người con gái đang nói chuyện với Sơ Tịch. Cô thấy rõ vẻ mặt của anh thay đổi nhanh chóng và đôi mắt cứ như được lấp đầy bằng hình ảnh của người con gái ấy.

“...But I'm not a man your heart is missing...” Lời này nghe sao mà bi ai đến thế. Nó như cho cô thấy trái tim anh đang rỉ máu. Và người gây nên vết thương lòng đó chính là cô gái kia. Một sự khó chịu nhen nhói trong tim cô.

“Hazzzzz Cậu ta đúng là một người chung tình, bao lâu rồi mà vẫn không quên được.” Sơ Tịch cảm thán nói.

Nguyễn Khánh Như quay qua nhìn Sơ Tịch, không biết từ lúc nào anh ta đã đứng bên cạnh cô. Cô tính hỏi anh một vài điều nhưng Sơ Tịch đã vội vã đi mất.

Khi bài hát kết thúc, Dương Văn Nhân tùy tiện tìm một cái bàn ngồi xuống. Anh bắt đầu nốc rượu như uống nước lã. Đã bao lâu rồi... Chính anh cũng không còn nhớ nữa. Đã bao lâu rồi anh không cảm thấy buồn như hôm nay. Đã bao lâu rồi anh không nhớ tới hình ảnh ấy. Vậy mà hôm nay, chỉ một cái liếc mắt của cô ấy cũng đủ làm anh rối bời, làm con tim anh đau nhói.

Nguyễn Khánh Như im lặng ngồi kế bên Dương Văn Nhân, bây giờ cô không thể nói gì hết. Vì anh sẽ không nghe được lời nào. Vì... trái tim anh đang rơi lệ. Cô chỉ có thể ở một bên, lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt mà anh đã rơi xuống. Làm một chỗ dựa cho anh khi anh cần sự quan tâm.

Dương Văn Nhân thì cứ uống rồi lại uống, cuối cùng còn nôn thốc nôn tháo ra ngoài. Nguyễn Khánh Như lấy khăn tay ra, cô muốn thấm ướt cái khăn rồi lau mặt cho anh. Lúc cô ra ngoài thì nghe có tiếng cãi vã của ai đó.

Tính cô thì thích nhiều chuyện, cho dù là đang lo lắng cho Dương Văn Nhân nhưng cô vẫn cố tính giởng tai lên mà nghe ngóng xem người ta đang nói gì. Cô tự nhủ: mình đâu có nhiều chuyện đâu, mình chỉ là tiện thể đi ngang qua và nghe phải những điều không nên nghe mà thôi.

“Cô về đây làm gì? Sao không ở Mỹ với ông ta luôn đi?” Sơ Tịch nói.

“Đúng vậy. Chuyện lần trước chúng tôi không so đo với cô nhưng nếu lần này cô trở về là để đùa giỡn với cậu ấy một lần nữa thì... đừng nói sao tôi độc ác.” Nhạc Vĩ nhìn cô gái trước mặt với ánh mắt tóe lửa.

“Sao thế? Hai người không tin vào bản thân mình như vậy sao? Tôi muốn làm gì anh ta thì liên quan gì tới mấy người? Với lại tất cả là do anh ta tình nguyện, hai người có muốn ngăn cản cũng không được.” Lục Ngạn cười nói với giọng điệu hả hê.

“Cô... cứ đợi mà xem.” Sơ Tịch và Nhạc Vĩ nhìn cô ta như nhìn kẻ thù.

“Cô, cô, cô gì chứ. Im miệng hơn đi, tôi không hơi đâu mà nói chuyện với đứa thấp kém như mấy người. Tôi còn bận... đi tìm Nhân nữa.” Lục Ngạn cười khinh bỉ bỏ đi.

Nhân... Nhân ở đây có phải là Dương Văn Nhân không? Nguyễn Khánh Như thầm nghĩ.

Rốt cuộc thì giữa anh và cô gái này đã xảy ra chuyện gì. Tại sao Sơ Tịch và Nhạc Vĩ lại căm ghét cô ta như thế?

Nguyễn Khánh Như vừa đi vừa suy nghĩ. Đến khi cô quay lại chỗ cũ thì Dương Văn Nhân đã say khướt và đang ngáy khò khò trên bàn ăn.

Cô đang tính đi tìm Nhạc Vĩ thì anh ấy đã đi tới chỗ cô.

Nhạc Vĩ nhìn Dương Văn Nhân rồi lại nhìn Nguyễn Khánh Như. Tròng mắt anh lóe ra một tia sáng khát thường.

“Anh đưa anh ấy về nhà đi.” Nguyễn Khánh Như nói.

“Không được. Anh còn có việc phải làm hay là... em đưa cậu ấy về đi. Đây là địa chỉ nhà cậu ấy. Thế nhé. Nhờ em cả đấy.” Nhạc Vĩ nói xong liền chuẩn bị đi mất.

Nguyễn Khánh Như đứng chết trân tại chỗ. Làm sao mà cô có thể đưa anh về được chứ. Lúc đến đây là anh lái xe mà. Hu hu hu lại phải kêu taxi sao? Ôi tiền của tôi.

...

Nguyễn Khánh Như tốn sức chín trâu mười bò thì mới kéo lê được Dương Văn Nhân đến cửa nhà anh. Lúc này cô mới sực nhớ ra là mình không có chìa khóa, cô đang loay hoay không biết làm sao thì cánh cửa trước mặt mở ra. Một người phụ nữ trung niên từ phía trong đi ra. Bà ấy có vẻ không có gì ngạc nhiên khi nhìn thấy cô.

“Con đưa Nhân về à? Cám ơn con nhé, con phụ cô đưa nó vào trong với.” Người phụ nữ trung niên nói.

“Dạ.”

Nguyễn Khánh Như không thể chối từ nên đành ngoan ngoãn đỡ anh vào trong phòng.

Dương Văn Nhân được đỡ lên một chiếc giường. Người phụ nữ trung niên cẩn thận cởi giày, đắp chăn cho anh rồi mới kêu cô cùng ra ngoài phòng khách ngồi.

“Con ngồi đi, để dì đi rót nước cho con.” Bà ấy đi vào trong. Một lúc sau, bà ấy quay trở lại với khay nước trên tay.

“Cám ơn dì.” Nguyễn Khánh Như cẩn thận nhận ly nước, lễ phép nói lời cảm ơn.

Không khí như ngưng đọng lại, không ai nói với ai câu nào. Nguyễn Khánh Như có len lén nhìn người phụ nữ trước mặt. Mặc dù nghe giọng điệu của bà ấy thì có vẻ đã hơn bốn mươi tuổi nhưng gương mặt thì vẫn còn rất trẻ. Cô không khỏi cảm thán.

“Con làm cùng chỗ với Nhân à?” Lúc này, người phụ nữ trung niên đột nhiên mở miệng.

Nguyễn Khánh Như hồi hồn lại, cô trả lời: “Vâng, con là thư ký của anh ấy.”

“Đã lâu rồi thằng bé không có uống say như vậy. Lần này đã làm phiền con rồi.”

“Không. Không sao đâu dì.”

Hà Dung lặng lẽ đánh giá cô gái trẻ trước mặt. Mặc dù cô bé không xinh đẹp lắm nhưng rất dễ thương và đáng yêu. Nét đẹp của cô bé dịu dàng như nước, Và nếu bà không lầm thì cô bé là một người con gái tốt. Nếu như cô bé có thể chăm sóc cho Nhân thì thật là tốt biết bao.

“Có thể con cho là dì hơi đường đột. Nhưng nếu có thể thì mong con quan tâm Nhân nhiều hơn một chút. Thằng bé thật sự rất đáng thương.”

“Dạ. Con thấy anh ấy vẫn sống rất vui vẻ mà. Anh ấy còn có dì và chú bên cạnh quan tâm, chăm sóc mà. Con thấy anh ấy vẫn còn rất hạnh phúc đấy chứ.”

“Ba thằng bé...” Hà Dung ngập ngừng.

“Ba anh ấy sao ạ?”

“Thật ra có thể xem như nó có ba mà cũng như không có. Dì thì lại ở tận Biên Hòa nên không thể thường xuyên quan tâm, chăm sóc cho nó. Nên dì mong, con có thể giúp đỡ nó nhiều hơn một chút.” Hà Dung nhìn thẳng vào Nguyễn Khánh Như bằng ánh mắt thâm tình.

Bà nói tiếp: “Thật ra dì chỉ lên đây thăm nó một chút rồi lại phải quay về dưới. Lát nữa là dì phải đi rồi nên trong nhà chỉ còn mình nó. Dì không thể an tâm được.”

“Con sẽ chăm sóc anh ấy hộ dì...” Nguyễn Khánh Như vừa nói xong câu đó thì cô thật sự muốn tát vào mặt mình.

Hà Dung nghe thấy vậy thì rất vui: “Thật à. Vậy thật cảm ơn con. Thôi! Dì cũng phải đi đây. Chào con.” Bà nói xong thì cũng xách túi đi ra khỏi cửa.

Nguyễn Khánh Như đứng hình tại chỗ, cô cảm thấy hình như mình bị lừa.

Cô đi vào phòng Dương Văn Nhân, ngẩng nhìn anh đang ngủ say. Theo những gì mà tối nay cô nghe được thì anh không được ba yêu thương và đã từng bị cô gái kia phản bội. Nếu... nếu cô có thể là người xoa dịu những vết thương trong lòng anh thì tốt biết bao.

Suy nghĩ một hồi thì cô cũng không chịu được nữa. Cuối cùng cô gục xuống mép giường ngủ.

6. Chương 6

Dương Văn Nhân cảm thấy Nguyễn Khánh Như dạo này rất kỳ quái. Cô ấy cứ chốc chốc là lại hỏi anh có muốn ăn gì không? Uống gì không? Rồi lại hỏi anh có mệt không? Sau đó sẽ chủ động đắp lưng cho anh. Còn chủ động dọn dẹp nhà cửa, lo cơm nước cho anh nữa.

Hôm đó sau khi tỉnh lại, anh thấy cô nằm ngủ trên mép giường thì rất bất ngờ. Anh sốc chần lén nhìn cơ thể mình. Cũng may là quần áo vẫn còn, không xảy ra chuyện gì hết. Đúng lúc đó cô cũng tỉnh lại nhưng thái độ lại rất thản nhiên. Cô thấy anh tỉnh lại thì hỏi anh còn đau đầu không? Có đói bụng chưa rồi chạy tọt vào nhà bếp làm thức ăn cho anh. Cứ như vậy mà cô xen vào cuộc sống của anh. Cô chịu được nhưng anh thì không chịu được nữa. Anh nhất quyết đứng dậy đi về phía cô.

“Này! Rốt cuộc là cô đang làm gì thế hả?”

Nguyễn Khánh Như chớp chớp đôi mắt với vẻ mặt vô tội: “Tôi đang giúp anh dọn dẹp nhà cửa.”

“Tôi có muốn cô đầu mà cô làm. Cô làm vậy là có ý gì? Quan tâm tôi à?”

“Đúng vậy. Tôi muốn chăm sóc cho anh.” Nguyễn Khánh Như thẳng thắn nói ra quyết định của mình. Quả thật từ hôm đó cô cảm thấy mình không thể nào không quan tâm đến anh được. Anh đau lòng cô còn đau lòng hơn. Hình như cô đã thích anh rồi. Không... phải nói là yêu thì đúng hơn. Nhưng bắt đầu từ khi nào thì cô không biết. Có lẽ là từ khi nhìn thấy ánh mắt đau thương của anh từ buổi tiệc ngày hôm đó. Nó cứ níu kéo lấy cô, làm cô không thể nào dứt ra được.

Cô trả lời như thế làm anh rất kinh ngạc. Cô phải biết anh không cần ai thương hại. Anh phải làm cho cô rút lại lời nói vừa rồi: “Muốn chăm sóc tôi. Được, nhưng tôi cần cô phục vụ từ A đến Z, kể cả... trên giường.” Anh vừa nói vừa tiến lại gần cô, đôi môi quyến rũ của anh chỉ còn cách môi cô một cm.

Nguyễn Khánh Như nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang phóng đại của anh. Cô nên từ chối nhưng lúc này cô lại không nói nên lời. Cô... cũng khao khát anh. Thế là cô lớn gan nhưn người lên, hôn lên môi anh.

Dương Văn Nhân kinh ngạc chốc lát nhưng cũng từ thế bị động chuyển sang chủ động. Nếu con mồi đã đưa tới miệng thì anh ngu gì mà từ chối. Với lại, đàn ông vốn là động vật có thể tách bạch hai chuyện tình cảm và lên giường.

Thế là hai người họ bắt đầu săn đuổi nhau, nhào vào nhau, và... đốt cháy lẫn nhau.

Nguyễn Khánh Như cảm thấy thời gian trôi qua thật mau. Mới đây mà hai người đã sống chung với nhau được một tháng rồi. Nhớ đến những gì mà hai người đã làm trong một tháng qua thì cô không khỏi đỏ mặt. Ban ngày hai người vẫn là ông chủ và nhân viên nhưng vừa tan ca là lại dính vào nhau như keo. Có khi anh còn không chờ được mà làm luôn ngay ở công ty. Những lúc như vậy cô thật là xấu hổ muốn chết, cô chỉ sợ đột nhiên có người đi vào thì mình toi rồi. Đến mười giờ thì anh sẽ chở cô về nhà. Vì mặc dù nói là sống chung nhưng cô không dám qua đêm ở nhà anh. Cho dù có tới đến mấy thì cô vẫn muốn về nhà. Vì cô không dám nói cho ba mẹ cô biết là cô đang sống chung với anh. Nếu nói ra thì cái mạng nhỏ này chắc cũng không còn quá. Trước tiên cứ im lặng là thượng sách.

“Đau.” Cô la lên một tiếng. Đột nhiên anh lại cắn vào má cô.

Dương Văn Nhân không vui cắn cắn môi cô: “Ai cho em phân tâm hả?”

“Em nào có...”

“Có. Anh nói có là có. Ngoan, chúng ta làm một lần đi rồi anh dẫn em đi chơi.” Dương Văn Nhân dụ dỗ.

Nguyễn Khánh Như bĩu môi: “Ghét. Không phải là làm hai lần rồi sao...” Cô còn chưa nói hết thì đã bị anh chặn lại. Thế là một mảnh kiêu diễm lại diễn ra.

...

Sau khi quần lấy nhau đã đời, hai người mới đi mua sắm tại khu mua sắm Sky - một trong những khu mua sắm lớn nhất cả nước.

“Nhân à! Hay là tụi mình đi chỗ khác đi. Ở đây mắc lắm đó” Nguyễn Khánh Như lôi kéo cánh tay anh nhưng anh lại không nhúc nhích.

Dương Văn Nhân liếc mắt nhìn cô. Chẳng lẽ tổng giám đốc như anh mà không thể dẫn cô vào đây sao. Chỉ nói đến vị trí tổng giám đốc của anh là dư sức cho cô mua sắm cả đời chứ chưa nói đến đây là cơ nghiệp của nhà anh. Đương nhiên anh muốn lấy bao nhiêu thứ ở đây mà chả được.

Anh dẫn cô đến một cửa hàng đá quý và chỉ vào một sợi dây chuyền hình ngôi sao lấp lánh.

“Lấy cái này cho tôi.”

Dương Văn Nhân cầm hộp trang sức từ tay người bán hàng, sau đó đeo lên cho Nguyễn Khánh Như.

“Em thấy sao? Thích không?” Anh dịu dàng hỏi cô.

“Cái này là... Anh mua cho em à?” Cô nghi hoặc nhìn anh.

“Đúng vậy! Đây là sợi dây chuyền độc nhất trên thế giới này và anh muốn tặng nó cho em.”

Như vậy có thể hiểu là cô là duy nhất đối với anh không? Cô nhìn sâu vào trong mắt anh cười tươi.

Hai người nắm tay nhau đi dạo khắp nơi mà không biết có một đôi mắt lạnh lẽo luôn nhìn theo.

“Đi tìm hiểu về con nhỏ kia cho tôi.” Một giọng nói giận dữ vang lên.

Hôm nay có một cuộc họp rất quan trọng diễn ra giữa công ty Sunshine và công ty Hàn Dương. Hai công ty này chuẩn bị ký hợp đồng hợp tác với nhau cho ra thị trường một trò chơi mới. Nếu thành công thì sẽ đem lại lợi nhuận khổng lồ.

“Lại thêm một hạng mục thành công. Tiền để đâu cho hết đây anh bạn?” Nhạc Vĩ ngồi kế bên vừa uống rượu vừa hỏi.

“Thì để đó ngắm chơi vậy.” Dương Văn Nhân nói đùa.

“Chà! Dạo này theo thỏ con riết rồi thay đổi luôn. Hôm nay không về nhà với thỏ con à? Không sợ cô ấy chạy mất sao?”

“Cô ấy sẽ không làm thế. Cô ấy chỉ có tôi.” Dương Văn Nhân tự phụ nói. Anh biết cô rất yêu anh, có thể nói anh là cả thế giới đối với cô.

“Tự tin gớm. Không phải lúc đầu cậu chỉ là đùa chơi thôi sao? Bây giờ muốn biến giả thành thật à?”

Dương Văn Nhân không trả lời, ánh mắt đắm chiêu nhìn ly rượu. Lúc đầu quả thật là anh cảm thấy khi ở bên cô rất vui chứ không hề có ý gì? Còn bây giờ thì sao? Cảm giác của anh đối với cô là như thế nào? Anh không biết.

Đúng lúc đó một người phụ nữ xinh đẹp từ từ tiến lại chỗ bọn họ.

“Em có thể nói chuyện với anh một chút không Nhân?” Lục Ngạn hỏi.

“Cô muốn gì?” Sơ Tịch nâng cao cảnh giác với người mới tới.

“Em chỉ muốn nói chuyện với anh Nhân một chút thôi.” Lục Ngạn vừa nói vừa bày ra một bộ mặt đáng thương.

Nhạc Vĩ cảm thấy buồn nôn khi nhìn tới vẻ mặt giả tạo của cô ta nhưng Dương Văn Nhân lại không như vậy. Tâm trí anh bây giờ đã bay đi nơi nào không biết.

“Không sao đâu, dù sao chỉ là nói chuyện một lát.” Dương Văn Nhân đứng dậy rời đi.

Nhạc Vĩ cảm thấy lần này thế nào cũng xảy ra chuyện, thậm chí còn là chuyện lớn. Linh cảm của anh chưa bao giờ sai.

Nguyễn Khánh Như đang làm việc mà tâm trạng cứ thấp thõm lo âu. Dạo này Dương Văn Nhân hay đi sớm về khuya. Về đến nhà là lăn ra ngủ, không thèm nhìn cô lấy một cái. Cô cảm thấy bất an, cô mong sao tất cả chỉ là mình lo lắng quá nhiều.

“Khánh Như! Rảnh không? Tôi và cô đi ăn nhé!”

Nhạc Vĩ Thấy tâm trạng của Khánh Như mấy ngày nay không yên, anh cũng không thể nói cho cô biết việc của Lục Ngạn nên chỉ có thể rủ cô ra ngoài đi ăn cho thư thả. Chả phải cô nàng này thích ăn nhất sao.

“Được.”

Hai người cùng nhau đến nhà hàng ĐỆ NHẤT, lúc Nguyễn Khánh Như chuẩn bị xuống xe thì cô thấy một bóng người rất quen. Cô tiến lại gần và bàng hoàng không tin vào mắt mình. Dương Văn Nhân đang tay

trong tay rất thấm thiết với một cô gái. Khánh Như nhận ra cô gái đó. Đó chính là cô gái xinh đẹp trong buổi họp mặt lần trước và cũng là... bạn gái cũ của anh.

Tại sao hai người lại đi chung với nhau? Tại sao lại tình cảm thấm thiết như vậy? Anh bỏ cô một mình để đi với người con gái khác ư? Đau quá? Tìm cô đau quá? Cô cảm thấy trời đất như quay cuồng, cô muốn ngã.

Nhạc Vĩ kịp thời đỡ lấy Khánh Như, anh nhìn theo ánh mắt cô và cũng thấy được cảnh tượng kia. Anh thận trọng nói với cô.

“Không sao đâu. Chắc hai người họ đang bàn chuyện làm ăn thôi.”

“Phải không?” Cô nhìn Nhạc Vĩ với ánh mắt không tin. Bàn chuyện làm ăn có cần phải nắm tay nhau chặt thế không.

Phải không? Một câu hỏi tuyệt vọng biết bao. Cô đã muốn tin, muốn tin vào những gì Nhạc Vĩ nói nhưng... cô tin vào mắt mình hơn. Cho dù điều đó có là sự thật thì cô cũng muốn chính miệng anh nói ra. Để từ đó cô có thể quên anh một cách triệt để. Vì cô không thể... không thể để tình cảm của mình biến thành trò chơi cho bọn họ chà đạp.

Nguyễn Khánh Như không nói gì, cô bắt taxi chạy về nhà. Đêm đó cô quyết tâm chờ Dương Văn Nhân về để hỏi cho rõ ràng.

“Sao em còn chưa ngủ?”

“Anh uống rượu à?”

“Ừ. Một chút. Hôm nay có gặp mấy vị khách.”

“Để em chuẩn bị nước cho anh tắm.” Cô thấy anh mệt mỏi như vậy thì xót ruột. Cô không muốn làm anh mệt thêm.

“Không cần đâu.” Anh kéo cô lại và gác đầu gối lên đùi cô.

“Em hát cho anh nghe đi. Tự nhiên hôm nay anh muốn nghe em hát... Lục Ngạn.”

Xoảng.

Trái tim Nguyễn Khánh Như vỡ ra thành trăm mảnh, cô không thể tin vào hai chữ cuối cùng mình đã nghe được. Thì ra đến bây giờ trong lòng anh vẫn không có cô, thì ra khi ở bên cô anh vẫn luôn nghĩ về người con gái khác. Phải chi anh thấu hiểu rằng cô đã yêu anh rất nhiều. Nhưng cô còn thể làm gì được đây. Cô đã quá yêu anh rồi. Có lẽ... chờ một thời gian nữa cô có thể buông tay ra đi.

“Lục Ngạn... sao vậy... sao không hát... Lục Ngạn...”

“Được em hát cho anh nghe.”

Cô nén nước mắt vào lòng.

...

I can't live

If living is without you

I can't live

I can't give anymore

I can't live

If living is without you

I can't give

I can't give anymore

....

Em không thể sống

Nếu cuộc sống thiếu mất anh

Em không thể sống

Em không thể hiến dâng nhiều hơn nữa

Em không thể sống

Nếu cuộc sống thiếu mất anh

Em không thể hiến dâng

Em không thể hiến dâng nhiều hơn nữa

Nhân! Anh có biết là em rất yêu anh không? Mặc dù anh chỉ đến bên em khi anh mệt mỏi nhưng em lại không thể không quan tâm đến anh. Còn những lúc anh vui thì anh ở bên ai? Có phải là người con gái kia không? Anh có thể nói cho em biết, rốt cuộc trong cuộc đời anh, em là ai không? Anh hãy nói đi, tại sao anh lại nữ yêu em theo cách này.

Nhưng... em đã yêu anh rồi. Yêu anh không vì bất cứ lý do gì. Em đã lỡ yêu anh và đang gặm nhấm nỗi đau mà anh gây ra.

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống như hàng trăm mảnh vỡ trong trái tim Nguyễn Khánh Như. Cô không kịp và cũng không thể ngăn mình bật khóc. Cứ nghĩ đến anh không hề yêu mình thì lòng cô lại quặn đau

"I can't live if living without you..." Bây giờ làm sao em có thể sống tiếp khi không có anh đây, Nhân. Thì ra cảm giác đau lòng là như thế này. Nó làm cho con người ta không thể thở được.

Hôm nay em cũng có thể hiểu được tại sao anh lại không thích bài hát đó.

"...vòng tay anh ôm em nhưng trong tim là người khác..." Có phải lúc nghe những lời này tâm trạng anh cũng nghĩ về cô ấy như vậy phải không?

Bây giờ thì em có thể nhận ra rằng: TRÁI TIM ANH KHÔNG CÓ EM.

7. Chương 7

"Sao? Mẹ nói gì? Ba bị làm sao?" Nguyễn Khánh Như hốt hoảng cầm chặt điện thoại trong tay.

"Làm sao bây giờ Khánh Như? Tự nhiên công ty của ba con bị ngân hàng đòi nợ với lại tất cả các cuộc làm ăn đều bị hủy bỏ hết. Ba con chịu không nổi áp lực đã ngất xỉu rồi. Bây giờ đang ở trong phòng cấp cứu." Dương Thực Linh hoảng sợ nói.

Cô chết trân tại chỗ. Tại sao công ty của ba đang làm ăn ổn định lại xảy ra chuyện này. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Cô lao khỏi công ty, bắt taxi chạy tới bệnh viện. Cô đứng ngoài phòng cấp cứu hết mấy tiếng đồng hồ. Tâm trạng nơm nớp lo sợ không yên.

Kết. Cửa phòng cấp cứu mở ra.

"Bác sĩ, ba tôi sao rồi?" Cô nín lấy vị bác sĩ bước ra đầu tiên và hỏi.

"Tình trạng của bệnh nhân tạm thời ổn định nhưng ông ấy cần được nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng. Mấy ngày nay người nhà nên chăm sóc cẩn thận và không nên để cho bệnh nhân chịu thêm cú sốc nào nữa."

"Cám ơn bác sĩ." Nguyễn Khánh Như vui mừng, cô vội vàng chạy đi lo liệu mọi chuyện.

...

Lúc cô nhớ ra mình chưa nói với Nhân về chuyện của ba thì đã là chuyện của mấy ngày sau đó. Mẹ cô vừa lo chuyện của công ty vừa chăm sóc cho ba cô nên rất mệt mỏi. Còn cô thì hầu như chỉ ở trong bệnh viện, ngày đêm túc trực bên giường bệnh đến việc cơm nước cũng bỏ bê.

Nhờ vậy mà cô có thể nhìn kĩ gương mặt của ba cô. Gương mặt ông đã xuất hiện nhiều nếp nhăn hơn trước. Mái tóc cũng bạc nhiều rồi, ba của cô không còn khỏe như ngày xưa nữa, thế mà lâu nay cô không để ý tới. Cô hối hận vì mình không dành nhiều thời gian hơn cho ba mẹ.

Hôm nay sức khỏe của ba cô khá lên nhiều. Cô tranh thủ về nhà tắm rửa rồi chạy sang công ty. Mấy ngày nay không gặp Nhân, cô quả thật rất nhớ anh.

Khi Nguyễn Khánh Như đến phòng làm việc thì cô thấy cửa mở hé ra. Cô tính cho anh một sự bất ngờ nho nhỏ thì không ngờ chính cô lại nhận được một bất ngờ lớn. Lúc này Nhân đang ôm ấp một cô gái trẻ đẹp trong lòng. Và Nhạc Vĩ thì đang chất vấn anh điều gì đó.

“Có phải cậu là người đã gây áp lực lên ngân hàng để họ đòi nợ công ty Khải Dương không?” Nhạc Vĩ giận dữ hỏi.

“Chuyện đó thì có liên quan gì đến cậu? Chẳng qua đó chỉ là một công ty nhỏ.” Dương Văn Nhân thờ ơ trả lời.

“Cậu cũng biết đó là công ty nhỏ thì để người ta yên ổn làm ăn đi. Tại sao phải phá đám như vậy? Có phải vì người đàn bà này không?” Nhạc Vĩ chịu không được chỉ tay về người phụ nữ đang ngồi trên người Dương Văn Nhân.

“Phải. Chỉ cần cô ấy vui thì muốn tôi làm gì cũng được” Dương Văn Nhân trả lời mà không hề đắn đo lấy một giây.

Lục Ngạn nghe thấy thế thì vòng tay qua cổ anh hôn một cái.

“Thế còn Khánh Như thì sao? Cô ấy mới là bạn gái của cậu.”

“Cô ấy không phải là bạn gái của tớ. Tất cả chỉ là do cô ấy tự nguyện, có trách thì nên trách cô ấy quá yêu tôi. Đó là lỗi của cô ấy chứ không phải của tôi.” Dương Văn Nhân nói.

Rầm

Cửa phòng đột nhiên mở ra. Ba người trong phòng đều giật mình khi nhìn thấy Nguyễn Khánh Như đang đứng ngoài cửa phòng. Còn cô thì vô cùng bình tĩnh, cô bước từng bước về phía ba người họ.

“Thật sao? Chỉ cần cô ấy vui thì việc gì anh cũng làm sao? Kể cả việc làm cơ nghiệp cả đời của ba em tan thành mây khói.” Nguyễn Khánh Như như rơi xuống địa ngục khi thấy hai người họ quần quýt với nhau như thế.

Dương Văn Nhân thấy cô bước vào, hần nhẹ nhàng đỡ Lục Ngạn ngồi xuống rồi đến bên cạnh Nguyễn Khánh Như.

“Em đến đây làm gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Tại sao em lại không thể đến đây? Em là bạn gái của anh mà.”

Lục Ngạn không muốn thấy hai người kia đứng gần nhau nên nín lấy cánh tay Dương Văn Nhân.

“A... Nhân... Cô ấy chính là kẻ lần trước đã tát vào má em còn chửi em là mặt dày đeo bám theo anh đấy”. Lục Ngạn mở to mắt nói láo.

“Thật sao? Em có đau không? Đưa anh xem.” Dương Văn Nhân quay qua nhìn kĩ gò má của Lục Ngạn.

Anh quay qua mắng Nguyễn Khánh Như: “Tại sao cô có thể tùy tiện đánh người như thế?”

Về mặt của Nguyễn Khánh Như tuyệt vọng, đôi mắt phỉếm hồng đưa tay nín lấy cánh tay anh. Cô nhìn thật sâu vào đôi mắt hắn.

“Anh có tin em không?” Cô tuyệt vọng nín lấy một tia hy vọng cuối cùng.

Dương Văn Nhân cảm thấy sự ủy khuất hiện rõ trong mắt cô. Anh do dự nhưng khi nhìn thấy nước mắt của Lục Ngạn thì lại hung hăng giật phăng tay Nguyễn Khánh Như ra làm cô ngã xuống đất.

Lục Ngạn cảm thấy hả hê trong lòng. Đây là kết quả mà cô mong muốn. Dương Văn Nhân cả đời chỉ có thể chịu sự sai khiến của cô.

“Cô chẳng qua chỉ là trò chơi cho Nhân thôi. Người anh ấy yêu đến cùng cũng chỉ có tôi. Cô nên tỉnh ngộ đi.”

“Nhân! Em đói rồi. Chúng ta đi ăn thôi.”

“Được” Anh trêu mếu nhìn cô. Hai người đi lướt qua Nguyễn Khánh Như, coi cô như người vô hình.

Tâm Nguyễn Khánh Như đau quá. Thì ra từ trước đến giờ cô chỉ là trò chơi của anh. Nếu trước đây chỉ là anh không yêu cô, thì cũng không sao cả. Vì cô không muốn một tình yêu miễn cưỡng. Nhưng anh lại vì người khác mà hại ba cô phải nằm viện, hại công ty nhà cô đứng trên bờ vực thẳm. Tất cả chỉ vì cô đã yêu anh sao? Cô yêu anh là sai sao? Chẳng lẽ yêu lại là tội lỗi. Không, chưa nghe chính miệng anh nói ra thì cô không cam lòng.

Nguyễn Khánh Như chạy theo hai người đó. Khi họ gần đến cầu thang cuốn thì cô kịp thời níu lấy cánh tay anh.

“Anh hãy nhìn thẳng vào mắt em mà nói rằng anh chưa bao giờ yêu em. Anh nói đi.” Nguyễn Khánh Như xúc động gào lên.

“Cô phiền quá đi.” Dương Văn Nhân bực bội đẩy cô ra.

A...

Anh đã vô tình đẩy cô ngã xuống cầu thang. Cô lảo lảo từ trên xuống và cuối cùng bất tỉnh dưới chân cầu thang. Một dòng máu tươi bắt đầu thấm ứot người cô.

“Cậu điên rồi hả?” Nhạc Vĩ vội vàng chạy xuống bế Nguyễn Khánh Như lên, anh lái xe chạy vào bệnh viện gần nhất.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Dương Văn Nhân không kịp phản ứng. Đến lúc anh nhận ra mọi việc thì đã quá muộn. Anh nhìn vũng máu dưới cầu thang. Trời ơi! Anh đã làm gì thế này. Tại sao anh lại làm vậy. Cô nhỏ bé như thế làm sao có thể chịu nổi khi ngã từ trên cầu thang xuống.

Anh điên cuồng lái xe chạy vào bệnh viện. Khi đến nơi thì anh thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng cùng Nhạc Vĩ.

“Bác sĩ, con gái tôi sao rồi?” Nước mắt của Dương Thục Linh chảy dài trên khuôn mặt, bà níu tay bác sĩ lại hỏi.

“Bệnh nhân đã không còn nguy hiểm nữa nhưng...” Bác sĩ ngập ngừng làm tâm trạng mọi người đang ở đó như “chỉ mảnh treo chuông”.

“Con bé làm sao? Có phải nó sẽ không tỉnh lại không?” Dương Thục Linh mất bình tĩnh, bà bắt đầu gào thét.

“Không. Không có việc đó. Bác cứ yên tâm. Chỉ là đứa bé không giữ được nữa.”

Mọi hoạt động dường như đình chỉ lại. Mọi người cứ như những bức tượng đứng đó không có bất kỳ một phản ứng nào.

“Đứa bé... Con bé có thai sao... nhưng từ bao giờ chứ?” Dương Thục Linh vô lực tựa vào bức tường bắt đầu bật khóc.

“Tại sao? Rốt cuộc là chúng tôi đã làm gì nên tội mà ông trời lại đối xử với chúng tôi như thế? Công ty Khải Dương vừa bị người khác hại... chồng tôi vì thế mà phải nhập viện... bây giờ đến cả con gái tôi cũng xảy ra chuyện... Tại sao?”

Dương Thục Linh gào khóc như muốn bộc lộ hết những ủy khuất trong lòng nhưng bà không ngờ những lời vừa nói ra làm cho hai người đàn ông như ngừng thở.

“Công ty Khải Dương là của nhà bác ư?” Nhạc Vĩ dè dặt hỏi.

“Phải. Không hiểu sao mấy hôm trước xảy ra chuyện làm cho ông nhà tôi phải nhập viện. Mấy hôm nay Khánh Như trông ông ấy... tôi tưởng tại con bé mệt quá nên vẻ mặt mới phờ phạc như vậy... nào ngờ...”

Cửa phòng cấp cứu mở ra. Khánh Như được người ta đẩy ra, nhìn cô bây giờ không còn là cô bé vui vẻ hoạt bát như ngày thường nữa. Trông cô tiêu tụy xanh xao như một cái xác không hồn. Dương Thục Linh vội vàng chạy theo y tá, đưa cô vào phòng bệnh.

Nhạc Vĩ cảm thấy có điều gì đó không hợp lý. Tại sao mọi việc lại trùng hợp như vậy. Hẳn có việc gì khuất tất ở đây. Dương Văn Nhân không phải loại người tự nhiên đi gây sự với người khác trừ phi... “Phải. Chỉ cần cô ấy vui thì muốn tôi làm gì cũng được”

Nhạc Vĩ nhớ tới câu đó thì đôi mắt chợt lóe lên. Mọi chuyện tất nhiên là có liên quan đến ả. Tay Nhạc Vĩ nắm chặt lại, anh cố nén xúc động. Bây giờ anh cần phải làm rõ mọi chuyện.

Ở một góc khuất gần phòng cấp cứu, có một người đàn ông đang chật vật chống chọi với tội lỗi mà mình đã gây ra.

Đầu óc của Dương Văn Nhân trống rỗng, anh lái xe đi khắp nơi như muốn tìm cho bản thân một lối thoát. Anh vì người con gái khác mà tổn thương đến gia đình cô. Anh vì người con gái khác mà làm tổn thương đến cô. Việc mà anh không thể chấp nhận được là chính tay anh đã hại chết con của mình.

Dương Văn Nhân đập đầu vào vô-lăng. Anh đã làm những gì đây trời. Tại sao anh có thể mất tỉnh táo đến như vậy. Liệu cô có tha thứ cho anh không? Anh sẽ mất cô sao? Sẽ không, cô yêu anh như thế thì sẽ không làm như vậy. Anh biết đối với cô thì anh là cả bầu trời. Đúng, phải bình tĩnh. Dương Văn Nhân lái xe về lại công ty để làm sáng tỏ một số việc. Lúc anh lái xe vào bãi đậu xe thì thấy Nhạc Vĩ và Lục Ngạn đang đứng cạnh nhau.

“Nói. Tại sao cô lại làm vậy với Khánh Như?”

“Tôi làm gì nào?” Lục Ngạn vừa ngẩng móng tay vừa trả lời câu hỏi của Nhạc Vĩ một cách băng quơ.

“Chẳng phải cô dụ dỗ Nhân ép công ty Khải Dương vào chỗ chết à? Cô đừng nói với tôi cô không biết đó là công ty của gia đình Khánh Như.” Ánh mắt Nhạc Vĩ tựa hồ phun ra lửa khi nhìn vào ả đàn bà kia.

“Muốn vu khống cho tôi thì cũng cần phải có chứng cứ. Mà nói lại tại sao tôi phải làm như vậy?”

“Tại sao ư. Tại vì cô muốn đeo bám Nhân. Chẳng phải cô bị lão già kia bỏ rơi muốn quay lại với cậu ấy ư. Nhưng cô không ngờ bên Nhân đã có người khác nên cô tìm mọi cách để phá hoại, đúng không?”

“Cho dù tôi thật sự bị bỏ rơi thì anh cũng không thể nói tôi có dính líu đến vụ của cô ta. Không chừng cái thai trong bụng cô ta cũng là của thằng khác.”

Ánh mắt Nhạc Vĩ híp lại. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Lục Ngạn đã chết mấy trăm lần dưới ánh mắt đó.

“Làm sao cô biết cô ấy có thai. Trừ phi... cô luôn cho người đi theo cô ấy.”

Biết mình lỡ lời Lục Ngạn siết chặt tay lại như muốn tự trấn an chính mình.

“Tôi... tôi... chỉ đoán thôi.”

“Cô còn già mồm. Có muốn tôi lôi tên tay chân của cô ra đây không? Cô tốt nhất nên nói rõ mọi chuyện, nếu không tôi cho cô sống không bằng chết. Cô biết đấy... mấy ông chủ rất là nhớ cô đấy.” Nhạc Vĩ vừa nói vừa chỉ vào cái huy hiệu hắc cầm trong tay.

Lục Ngạn biến sắc. Đó là huy hiệu của hộp đêm có rất nhiều xã hội đen tụ tập. Nếu vô đó chỉ có chết. Cô rùng mình.

“Thế nào? Không chịu? Để tôi kêu mọi người đến hầu hạ cô.” Nhạc Vĩ cầm điện thoại lên.

“Đừng. Đừng mà. Tôi nói.” Lục Ngạn nghĩ có nói ra thì Nhân cũng không biết được. Lúc này anh ấy chắc còn ở bệnh viện.

“Đúng vậy. Tất cả là do tôi dàn dựng. Nhân không biết gì cả. Tôi muốn Nhân ép chết công ty đó để khi ả Khánh Như kia biết sẽ hận Nhân. Đến lúc đó tôi có thể quay về bên Nhân hưởng thụ cuộc sống giàu sang của tôi. Bất quá...”

“Tôi không biết ả có thai. ả sảy thai cũng là chuyện tốt. Đúng là ông trời cũng giúp tôi... ha ha ha ha...”

“Cô... đúng là ác độc” Nhạc Vĩ rít qua kẽ răng.

Xoảng

Lục Ngạn và Nhạc Vĩ nhìn theo hướng tiếng động vừa phát ra thì thấy... Dương Văn Nhân không biết đã đứng đó từ lúc nào. Tay anh nắm vỡ cả cửa kính xe hơi. Anh rít từng chữ qua kẽ răng: “Tôi... không... muốn... nhìn... thấy... cô... nữa.”

Anh nhìn Nhạc Vĩ và nói: “Chuyện còn lại cậu xử lý đi, muốn làm gì thì làm. Nếu cô ta đã thích đàn ông đến thế thì đưa đến đó đi. Hộp đêm kia vẫn còn quá ưu ái cho cô ta. Cậu hiểu ý tôi rồi đấy.” Anh nói xong thì đi một mạch ra ngoài bắt taxi chạy tới bệnh viện.

8. Chương 8

Dương Văn Nhân đứng trước cửa phòng bệnh nhìn Nguyễn Khánh Như. Anh không dám vào, anh không biết phải đối mặt với cô ấy như thế nào. Tại sao anh có thể mù quáng như thế? Tại sao anh lại để mình bị dắt mũi như vậy?

Cô đã vì anh mà chịu bao nhiêu ủy khuất. Lúc nào cô cũng mang lại niềm vui cho anh. Người cùng anh trải qua lúc khó khăn cũng là cô. Nhưng cuối cùng thì sao. Anh lại nhẫn tâm tổn thương tấm lòng thanh khiết của cô. Anh đã tự tay phá hoại hạnh phúc của mình. Cô sẽ tha thứ cho anh chứ? Liệu hai người có thể trở lại như xưa? Mất đi cô điều đó thật tàn khốc biết bao. Anh không muốn một lần nữa lại rơi vào địa ngục. Vì để cô tha thứ cho Anh, trở lại bên cạnh hắn. Anh sẽ làm mọi thứ cho dù phải chết.

Khánh Như! Anh yêu em.

Đó là câu nói mà anh muốn nói với cô cả ngàn lần.

Mấy ngày sau, Nguyễn Khánh Như tỉnh lại. Dương Thục Linh rất vui mừng, bà liền lấy điện thoại ra thông báo cho chồng mình. Chồng bà mấy hôm nay cứ nặng nề đòi qua trông con gái nhưng bác sĩ không cho nên bà phải dụ dỗ hết lời ông mới ngoan ngoãn nằm yên trong bệnh viện bên kia. Nhưng niềm vui không được bao lâu vì bà phát hiện con gái mình không phản ứng gì cả. Cô chỉ như một cái xác không hồn, không cảm xúc, không động đậy. Bác sĩ nói là cô cần thời gian để bình phục lại.

Dương Văn Nhân nhân lúc Dương Thục Linh ra ngoài thì lên vào thăm cô. Một ngày nay, lúc nào anh cũng canh trong phòng không có người thì mới dám vào thăm cô. Vì anh sợ, anh không biết phải đối mặt với bạn bè và người thân của cô ấy như thế nào.

“Khánh Như! Em tỉnh rồi. Thật hay quá. Anh rất lo cho em” Dương Văn Nhân ôm ghì lấy cô nhưng cô lại không phản ứng.

Lúc này Dương Thục Linh và Mạc Đồng đột nhiên quay lại phòng bệnh để lấy đồ.

“Cậu là ai?” Dương Thục Linh nghi hoặc nhìn Dương Văn Nhân.

“Con là bạn trai của cô ấy.” Anh rụt rè đáp.

“A! Thì ra anh là người làm tổn thương cô ấy. Anh còn mặt mũi nào mà vác mặt đến đây. Anh không thấy anh đã hại cô ấy đến thế nào à?” Mạc Đồng vừa nói vừa đứng chặn trước mặt Nguyễn Khánh Như.

Anh không phủ nhận, đây đúng là lỗi lầm do anh gây ra. Nhưng tại sao cô lại không nói gì? Không một câu oán trách. Thậm chí là không nhìn anh lấy một lần.

Dương Văn Nhân quay qua nhìn Dương Thục Linh, anh nói với giọng điệu cầu xin.

“Bác gái! Cháu biết cháu đã làm rất nhiều việc sai lầm. Nhưng xin bác hãy cho cháu ở lại bên cạnh cô ấy. Chỉ ít cũng là lúc này.”

Dương Thục Linh cũng chẳng biết làm sao. Lúc này bà đột nhiên nhìn thấy ánh mắt cô hơi dao động. Bà nghĩ có khi chỉ có người này mới có thể làm con gái bà tỉnh lại. Bà lẳng lặng kéo Mạc Đồng ra ngoài.

Dương Văn Nhân chậm rãi tiến đến bên giường bệnh. Sắc mặt nhợt nhạt cùng với sự hồ hững của cô làm anh sợ hãi.

“Khánh Như! Hãy tha thứ cho anh. Chúng ta cùng nhau làm lại từ đầu được không?” Anh cầm lấy tay cô khẽ nói nhưng cô không phản ứng.

“Khánh Như! Anh là Nhân đây. Em có nhận ra anh không?” Dương Văn Nhân lo lắng nhìn cô nhưng đôi mắt ấy vẫn thủy chung không hề động đậy.

Mặc cho Dương Văn Nhân cố gắng thế nào thì Nguyễn Khánh Như cũng không có phản ứng. Không phải cô đã quên anh rồi đấy chứ. Nghĩ đến đây lòng anh không khỏi đau đớn. Không được, hôm nay không được thì ngày mai, ngày mai không được thì anh sẽ cố gắng cho đến khi cô nhận ra anh. Anh không muốn cô quên hẳn.

Nhưng anh vẫn chưa kịp làm gì thì cô đã mất tích. Không một lời từ biệt, không một lời nhắn. Cô cứ như thể biến mất khỏi cuộc đời anh. Cho dù anh có cố gắng vận động bao nhiêu tài lực thì vẫn không tìm được cô.

Anh mệt mỏi quá. Anh nhớ cô, rất nhớ cô. Rốt cuộc thì cô đã đi đâu chứ.

Điện thoại di động vang lên, Dương Văn Nhân vội vàng bắt máy. Anh nghĩ là Nguyễn Khánh Như gọi điện tới.

“Khánh Như...”

“Rốt cuộc thì con đã làm gì thế hả? Tại sao con lại có thể làm như vậy? Mẹ thật sai lầm khi nhờ Khánh Như quan tâm đến con. Bây giờ thì sao chứ? Con bé người không ra người, ma không ra ma. Cả đời này con cũng đừng mong gặp lại nó.” Hà Dung quát qua điện thoại sau đó cúp máy.

Cả đời này con cũng đừng mong gặp lại nó...

Thì ra là mẹ đã giấu cô ấy đi. Hèn chi anh không thể tìm được cô. Và điều đó cũng đồng nghĩa với việc anh đã mất cô thật rồi. Mẹ anh đã ra tay thì anh không thể làm gì được nữa.

Dương Văn Nhân vùi đầu vào lòng bàn tay, người anh run lên. Cả thế giới như chìm trong bóng tối...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-dang-yeu-cua-tong-giam-doc-chung-tinh>